

[Jørgen Jørgensen.]

dyrkingen igen i Aar og saa haabe paa, at vi faar en virkelig tilbundsgaaende Drøftelse af hele den nationaløkonomiske Side af Røedyrkingen. Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse i det høje Ting.

Oluf Johansen: Det Princip, der ligger til Grund for sidste Aars Sukkerlov med stigende Pris for stigende Produktion, har været rigtigt. Vi fik Arealerne forøget, Dyrkerne fik 10 Øre mere pr. Dobbeltcentner, og Samfundomsætningen af Konsumsukker steg fra 195 000 t til 201 000 t. Alle Parter tjente altsaa og maatte være tilfredse. Nu kan man ikke betragte sidste Aar som mere end et Normalaar. Paa Fyn og i Jylland slog Dyrkingen delvis fejl, i hvert Fald skuffede den meget stærkt, medens Lolland-Falster-Landsdelen, der er den mest udprægede Sukkerroegn, havde Naturgudernes Held med sig. Det blev lidt hen paa Sommeren, før det blev godt, men da der først kom Regn, kom der ogsaa Sol, og vi fik en meget solrig Sommer. Sidste Aar kan kun give Lolland-Falstringerne Opmuntring, medens Fynboer og Jyder i 3 efter hinanden følgende Produktionsaar har haft et daarligt Udbytte. Det er derfor ikke underligt, at de nærer Betænkeligheder. I det foreliggende Lovforslag er Prisen forhøjet med 15 Øre pr. Dobbeltcentner, hvis det dyrkede Areal fra i Fjor holdes. De 15 Øre er altsaa betingede, men fra alle Sider haabes der paa, at Dyrkerne skal faa dette Tillæg. At det forhøjede Arbejdsvederlag er lagt til Prisen, maa betragtes som en Selvfølge.

Jeg har lagt Mærke til, at man i Folketinget har talt en Del om at give Sukkerfabrikkerne en 10-aarig Koncession. Jeg forstaar fuldt ud, at Handelsministeren paa den meget korte Tid, han har haft til Raadighed til Undersøgelse af disse Forhold, ikke har kunnet gaa ind i en Realitetsbehandling heraf, men har maattet sætte Kræfterne ind paa en 1-aarig Ordning i Aar som tidligere Aar. Jeg vil dog antage, at selv om der kunde træffes en Ordning, der for en Aarrække klarede Forholdene over for Fabrikkerne og Dyrkerne, kunde man vel ikke fastlægge Sukkerprisen for 10 Aar. Man maatte enten have en Pris, der var svingende i Forhold til andre Prisbevægelser, eller en 1-aarig Prisoverenskomst, eventuelt en Sukkerlov. Jeg vilde imidlertid være meget betænkelig ved, om det blev Producenter og Fabrikker, der alene bestemte Priserne; det samfundsmæssige Hensyn kunde vel

ikke lades ude af Betragtning. Derfor er det dog ikke givet, at vi til alle Tider skal have en Lovgivning, der følger i nøjagtig samme Spor, som vi har haft den sidste halve Snes Aar; Tider og Forhold ændrer sig, og man maa følge Udviklingen. Om denne gaar i Retning af at give Fabrikkerne Koncession, maa vi tage Stilling til, naar alt foreligger mere klart end i Øjeblikket.

Det ser ud til, at Fabrikationen af Saftroer er gaaet en Del ned, og det var vel ogsaa at vente. Naar den almindelige Røesukkerproduktion er steget, er det sket paa Bekostning af Saftroernes Arealer. Lidt af denne Roesaft har Dyrkerne faaet, men den overvejende Part er gaaet ind i forskellige Industrier som Biprodukt, kun lidt i den almindelige Handelsomsætning. Maa jeg uden at friste den højtærede Handelsminister til at indføre en almindelig Rationering af Roesaften komme med et lille Hjertesuk paa Husmødrenes Vegne. Der er en Tid paa Aaret, da man særlig i en Landhusholdning omsætter store Mængder af Havens Produkter i den daglige Husholdning. De spar-somme Sukkerrationer hindrer fuld Udnyttelse heraf. Man betjener sig vel nok af forskellige Sødemidler — de er ikke alle lige gode, men de har eet til fælles, at de er ret dyre. Kunde man ikke i denne Periode af Aaret faa lidt mere af denne Saft ud i fri Omsætning, hvor de handlende saa maatte tage Ansvar for en rimelig Fordeling mellem deres Kunder?

Lovforslaget bygger paa en Overenskomst mellem Ministeriet, Fabrikkerne og Dyrkerne. Vi maa nu haabe, at Loven vil sikre en Produktion, der har sin store samfundsmæssige Betydning. Den er værdifuld for alle interesserede Parter, Dyrkerne, Arbejderne og Samfundets vidt forgrenede Erhvervsinteresser, der anvender denne Produktionsvare, men Ordningen sikrer ogsaa Forbrugerne. Vi faar stadig det gode Næringsmiddel til en billig Pris og kan yderligere ved Handelsomsætning faa uundværlige Varer her til Landet. Sukkeret er som en Slags haard Valuta, saa god som Dollars. Sidste Aar gavnedet os saaledes for ca. 50 Mill. Kr.

Alt i alt kan det vel siges, at alle Parter maa være tilfredse med Ordningen, saadan som den foreligger, men først og fremmest gælder det om, at de, der skal have Sliddet og Risikoen, kan gaa ind i Arbejdet med godt Humør. Jeg haaber, at Lovforslaget kan danne Grundlag for en Ordning, hvor dette bliver Tilfældet, og ud fra disse Synspunkter anbefaler jeg paa mit Partis Vegne Forslaget til Fremme.